

Kanovereniging Uitgeest.

Opgericht: 9 maart 1989
Meldijk 23,
Postbus 105, 1910 AC Uitgeest

Rabobank Uitgeest:
36.34.69.575

www.kanovereniging-uitgeest.nl
inf@kanovereniging-uitgeest.nl

**Jaargang 20 nummer 1
Maart 2009**

Verschijnt vier keer per jaar

Dat zou mooi zijn! Wat?
Als er evenveel leden komen op de
ALV op 25 maart dan op de
nieuwjaarsbijeenkomst....

Het is mij bekend; op verenigingen
(en ook op scholen, clubs, enz)
laten we (ik ook) het afweten op het
moment dat we kunnen laten
blijken dat we blij zijn met een
bestuur, de commissies, enz. Aan
de mensen die vrijwillig veel tijd
stoppen in de kanovereniging
kunnen we door onze aanwezigheid
laten blijken dat we het waarderen
wat ze doen.

De clubkrant van maart opent dan
ook met de uitnodiging op 25 maart
en de notulen van het vorige jaar.

Verder in deze dikke krant vele
leuke verhalen en zelfs een puzzel
deze keer.

Kasper

Sluiting kopij: 29 mei 2009.

Bestuur:

voorzitter: Wieger Tomassen

secretaris: Jos Schimmelpenninck.

penningmeester: Maarten van
Haaften

activiteiten: Annet Duin

loodsbeheer:
Jos Dekker

Redactie:

Kasper Scholte Albers
Mail: redactie@kanovereniging-uitgeest.nl

Commissies:*Vaarcommissie:*

Eric v.d. Wal
Dick Mulder
Peter v.d.Gracht
Henk Hoogerwerf
Rob Goezinne
Lies Venhuizen

Website:

Chris Groot
René van de Zwan
Kasper Scholte Albers
webmaster@kanovereniging-uitgeest.nl

Kantine:

Leo Konijn
Cor Mienis

Botenhuis:

Peter v.d.Gracht

Van de voorzitter.

Een nieuw kajakseizoen staat in de startblokken. Peter Zwitter toonde ons op de Nieuwjaarsreceptie een enorme hoeveelheid natuurfoto's van zijn reizen naar spitsbergen. De website is verrijkt met een forum. En hoewel het nog steeds koud is kunnen sommigen niet meer wachten met het water op gaan. Dat was te merken op 1 maart bij de door Rob georganiseerde grootwatertocht Durgerdam-Marken. Met 12 man en vrouw volbrachten we de 30 km bij rustige vaarcondities. En René, Anoushka en Lieven vonden het nodig om ook nog even te rollen.

Ook het zwembad ligt weer propvol dit jaar, heb ik van Annet begrepen.

Zoveel animo, dat vind ik mooi. En er is ook iets gaande met het NKB-Vlielandkamp van dit jaar. Al zeker 8 KVVU-ers hebben zich hiervoor opgegeven met ambities voor een ZVE of ZVE brevet.

Dat doet denken aan oude tijden, toen het Vlielandkamp bijna gedomineerd werd door een groot aantal KVVU-ers. Peter kan hier mooie verhalen over vertellen.

Hier tegenover staat dat het ledental (na een onstuimige groei) afgelopen najaar weer wat geslonken is.

Dit jaar dus weer actiever ledenwerven met publiciteit; 2 instapavonden en een reeks instructie-avonden. En die instructie-avonden zijn beslist niet alleen voor nieuwe leden bedoeld: iedereen die behoefte heeft aan feedback op zijn of haar techniek en die ermee wil oefenen is van harte welkom. De data staan op de activiteitenkalender.

En blijf kijken naar het forum op onze website. Daar verschijnen nu geregeld nieuwe berichten en initiatieven.

Veel vaarplezier,

Wieger Tomassen

KANOVERENIGING UITGEEST UITNODIGING ALGEMENE LEDENVERGADERING 2009

Beste leden van KVVU,

Hierbij wil het Bestuur van KVVU u van harte uitnodigen voor de jaarlijkse algemene ledenvergadering (ALV) te houden op:

Datum: **25 maart 2009**
Tijdstip: **20.00 uur**
Locatie: **Dorpshuis de Zwaan te Uitgeest (Middelweg 5)**

Agenda

1. Opening door de voorzitter (Wieger Tomassen)
2. Vaststellen van de agenda
3. Mededelingen
4. Notulen ALV 2008
5. Jaarverslagen bestuursleden. Toelichting op;
 - a. het afgelopen verenigingsjaar door de voorzitter
 - b. verslag van de secretaris (Jos Schimmelpennink)
 - c. het financiële jaarverslag 2008 door de penningmeester (Maarten van Haften)
 - i. Verslag van de kascommissie
 - ii. Benoeming kascommissie 2009
 - iii. Contributies 2010
 - iv. Goedkeuring begroting 2009 inclusief herschikking financiële middelen.
 - d. Verslag van de (vaar)activiteiten in 2008 en een doorkijkje naar 2009 (Annet Duin)
 - e. Loodszaken in 2008 / loodsactiviteiten 2009 (Jos Dekker)
6. Verkiezing nieuw bestuurslid
 - a. Maarten van Haften wil zijn rol in Bestuur beëindigen. Door Bestuur is Lieven Bracke benaderd of hij plaats wil nemen in bestuur en hij heeft hierin inmiddels toegestemd.
 - b. Eventuele (tegen)kandidaten kunnen zich melden bij secretaris (0251-314621).
7. KVVU'er(s) van 2008
8. Wat verder ter tafel komt
9. Sluiting

10. Napraat met drankje

De stukken behorend bij deze ALV zullen rond 7 maart gepubliceerd worden op de website van KVVU. Indien gewenst kunt u een setje ontvangen via de post door contact op te nemen met de secretaris.

Notulen ALV 2008 KANOVERENIGING UITGEEST

Datum: 8 april 2008

Tijdstip: 20.00 uur

Locatie: Dorpshuis de Zwaan te Uitgeest

Aanwezige leden: Henk Hoogerwerf, Dick Mulder, René van der Zwan, Gilbert Kuster, Ton Glorie, Peter van de Gracht, Marian van der Gracht, Conny Damman, Lieven Bracke, Kees van Weele, Tineke van Weele, Joke Nieuwland, P.E. van den Wart.

Opening

Voorzitter opent de vergadering en heet de aanwezige leden van harte welkom. Verzoekt aan aanwezigen om *de lijst aanwezige leden ALV* in te vullen die rond gaat.

Mededelingen

- Gilbert Kuster verzoekt het Bestuur tot aanpassing van de agenda (bespreking verslag penningmeester en voorstellen 2008) vanwege de financiële consequenties van het voorstel om te komen tot een Onderhoudsfonds en een substantiële storting hierin. Bestuur stemt hierin toe.
- Lijst om aan te melden voor schoonmaak loods 2008 gaat rond.

Notulen 2007

- M.b.t. KVVU mediatheek. Verzoek om gebruik materialen formeel te regelen. Voorzitter zal dit als taak op zich nemen.
- M.b.t. bezorging KVVU blad en overige KVVU post: Max Zonneveld verzoekt het verspreiden van de KVVU bladen zo te regelen dat het zo min mogelijk portokosten met zich meebrengt. Bestuur zegt toe dit te regelen en bedankt ook een ieder die zich inzet bij verspreiden van KVVU blad en overige van KVVU post.

Mededelingen Voorzitter

- Vermeld de groei van de vereniging en de volle loods die dit tot gevolg heeft. Bestuur onderneemt nog geen acties om te komen tot uitbreiding ruimte (naast of boven loods) maar houdt de vinger aan de pols (overleg met verhuurder Zonjee).
- Gezien omvang van de vereniging zou een gediplomeerde instructeur wenselijk zijn. Echter het volgen van de opleiding is een flinke belasting zowel in tijd en geld en het bestuur wil een lid wat bereid is de opleiding te volgen financieel enigszins compenseren. Er is met de leden de nodige discussie hierover (nut en noodzaak). Stemmen staken als zodanig. Bestuur geeft aan hierop terug te komen.

Jaarverslag Secretariaat

- Ledengroei zet zich door in 2007, we zitten structureel boven 110 leden.
- KVVU is net als veel kanoverenigingen een club voor volwassenen, het aantal jeugdleden zijn voornamelijk kinderen waar van de ouder(s) varen.
- Er is het voornemen om veel meer contact te hebben met gemeente Uitgeest (o.a. met betrekking tot Dorpsplan en beleid t.a.v. sportverenigingen), het Recreatieschap Uitgeestermeer e.d. om tijdig geïnformeerd te zijn aangaande ontwikkelingen in havengebied en op en rond het Uitgeestermeer.

Voorstel materialenfonds KVVU

- Voorzitter licht het voorstel toe om een deel van de beschikbare reserves over te hevelen naar het al ingestelde materialenfonds om zo de financiële reserves te 'activeren'. De feitelijke reserve blijft dan bestaan uit een bedrag groot genoeg om in het geval de vereniging opgeheven wordt 1 jaar huur en alle bijkomende kosten te kunnen betalen (circa 10.000 Euro.) Bestuur wil uit materialenfonds in 2008 minimaal 1 kano aanschaffen van het type 'Rabootje'.
- Enkele leden geven aan dat de financiële reserves opgebouwd zijn in de loop van de afgelopen jaren en niet lichtzinnig uitgegeven mogen worden. Bestuur erkent dit maar is van mening dat de primaire taak van het Bestuur niet is steeds grotere reserves aan te leggen zonder concreet doel als bijvoorbeeld verhuizen naar een nieuwe locatie. Het door leden ingebrachte geld moet gebruikt worden naar mening van het Bestuur om de vereniging te laten voortbestaan en de noodzakelijke voorzieningen te realiseren. De aanwezige leden geven aan met dit uitgangspunt in te stemmen.
- Gilbert Kuster geeft aan dat (eventuele) grote uitgaven (>1000 Euro) formeel bevestigd moeten worden door ALV, bestuur moet hierin niet geheel de vrije hand in krijgen. Er is de nodige discussie over de financiële bewegingsruimte die het Bestuur moet krijgen en het type aan de kopen boot. Na enige discussie gaan de leden akkoord met het volgende:
 - Voor uitgaven boven de 750 Euro moet bestuur (vooraf) toestemming vragen aan ALV.
 - Bestuur stelt een onafhankelijke materialencommissie aan die haar adviseert bij aanschaf van nieuwe boten/materialen.
 - ALV gaat akkoord met aanschaf van twee kano's in 2008 met toebehoren.

Financiële Jaarverslag door de Penningmeester

- Kascommissie 2007 gaat akkoord met de gevoerde financiële administratie. Voorzitter dank de leden van de kascommissie.
- Als nieuwe kascommissie 2008 worden Lieven Bracke en Ton Glorie benoemd.
- Vergadering gaat akkoord met het bevriezen van de contributie in 2009 gezien de gunstige financiële positie van de vereniging.
- Begroting 2008 wordt goedgekeurd.

Verslag van de activiteiten in 2007 door Annet Duin

- Kort wordt een en ander toegelicht.
- Met betrekking tot 2008 wordt besloten geen instapavonden te organiseren maar wel instructieavonden.

Verslag loodsbeheer 2007 door Jos Dekker

- De beschikbare middelen voor brandbestrijding moeten vervangen worden. Dit zal plaatsvinden in 2008.
- Er is discussie over het werken in de loods en het brandbare afval dat dit oplevert. Suggestie van leden is afvallemmers uit loods te verwijderen en leden te vragen afval thuis in de ' KLIKO ' te werpen.

Verkiezing twee nieuwe bestuursleden

- Maarten van Haften en Annet Duin worden herkozen als bestuursleden.

KVU'er(s) van 2007

- De voorzitters zet de voorgestelde KVU'ers van 2007 (website cie) in het zonnetje met een drankje.

Splitsing KVU lidmaatschap van NKB lidmaatschap:

- Bestuur ligt voorstel toe omdat zij signalen krijgt dat leden weinig nut & noodzaak zien in NKB lidmaatschap.
- Door enkele leden wordt er op gewezen dat splitsing van lidmaatschap alleen kan door wijziging van statuten. In statuten staat nu vermeld dat KVU zich moet aansluiten bij een bond. NKB eist van aangesloten verenigingen dat ze hun leden verplicht melden bij de bond als NKB lid. De meeste leden hechten aan NKB lidmaatschap en vragen zich af of een dergelijke splitsing een bijdrage levert aan ledengroei.
- ALV gaat niet akkoord met dit voorstel.

Dorpsplan Uitgeest

- Bestuur ligt de plannen van gemeente Uitgeest kort toe.
- Erkend wordt dat geplande ontwikkelingen rond haven er toe kunnen leiden dat KVU naar een andere locatie moet omdat gebouw huidige loods een andere bestemming krijgt. Suggestie van wethouder Edzes voor terrein Erfgoedpark wordt als acceptabel, maar ook niet meer gezien.
- ALV dringt er op aan dat Bestuur zich inspant om huidige locatie te behouden. Bestuur zegt dit toe

Wat verder ter tafel kwam

- Joke Nieuwland: is het mogelijk een kanovlonder in de haven te realiseren om in en uitstappen te vereenvoudigen? Bestuur zegt toe dit te onderzoeken.
- Vernieuwing naambord op gevel: suggestie voor een meer moderne invulling, echter er zijn ook leden die waardering hebben voor dit jaren tachtig design. Verder geen actie Bestuur.
- Loskoppelen kantinedienst en schoonmaak: suggestie hiertoe om wat meer continuïteit hierin te krijgen. Bestuur zal dit bespreken.

Groenlandtraining in de Biesbosch

Na mijn gestrande poging van vorig jaar om me voor de Groenlandreis van 2009 in te schrijven, was ik dit jaar vastbesloten om het weer te proberen en dus meldde ik me direct bij organisator Sien aan, zodra ik er lucht van kreeg dat de inschrijving voor 2010 geopend was. Ik was inderdaad de eerste en dit werd beloond met de uitnodiging om alvast een weekendje mee te trainen met de 2009-groep, midden februari in de Brabantse Biesbosch. Sien zou een Shoreline en peddel voor me meenemen; ik hoefde alleen nog maar de rest van m'n kajak- en kampeeruitrusting in een rugzak te proppen en daarmee per openbaar vervoer het startpunt van de tocht zien te bereiken. Moest kunnen: straks naar Schiphol zou het ook zo moeten tenslotte, dus zelfs dit was al een goeie oefening.

Met wat gepuzzel, gesjor en twee extra tassen lukt het uiteindelijk om alles wat ik voor het weekend nodig denk te hebben mee te krijgen: zwemvest en spatzeil, winterkajakkleding, extra warme kleding voor 's avonds, tent, slaapzak en -matje, brandertje, pannetje en eten voor twee dagen. Al met al zo'n 20 kilo bagage, waarmee ik op zaterdagochtend om half zeven op de fiets stap om de trein naar Breda te pakken. Daarvandaan gaat het met de bus naar Oosterhout, waar ik wordt opgepikt door een andere deelnemer, met auto, met wie ik kan meerijden naar de haven van Drimmelen. Hier verzamelt de groep zich bij



kanovereniging de "Biesbosch Bevers". We zijn met negen personen: Sien, Petra en Reinoud ken ik al een beetje van het

Vlielandkamp. Verder gaan Loes, Jannie, Martine, Gerard en Govert mee. Een leuk gezelschap.

De zon schijnt, er is weinig wind en de temperatuur zit net boven het vriespunt: een ideaal begin van het weekend dus. We kleden ons om en pakken de boten in. Mijn boot voor het weekend is de "Sienswijs", een degelijke Shoreline en, in tegenstelling tot die van mij, gelukkig wel waterdicht. Het duurt even voor ik doorheb hoe je een dikke donzen slaapzak, verpakt in een waterdichte zak, door een klein rond luikje in de boot moet wurmen, maar na wat proberen en afkijken bij de rest krijg ik ook dit weer voor elkaar. Ten slotte nog even voor twee dagen water gehaald bij het restaurant en we kunnen op stap.

Drimmelen ligt aan de zuidkant van de Amer, onder de rook van de Amer-centrale. We zakken de rivier een stukje af en varen via het "Gat van de Kerksloot" de Biesbosch in. Hier passeren we onze kampeerplek van die avond, een legaal wildkampeerterrein, maar we stappen hier nu niet uit en varen verder via een aantal kleine slootjes naar de Rietplaat. Daar nemen we op het strandje even de tijd om in de zon te zitten met koffie en broodjes. Aan eten geen gebrek: er komt van alles uit de luiken tevoorschijn, van boterkoek en stroopwafels tot valentijnshartjes en paaseitjes. Dat belooft wat voor de rest van het weekend!

Vervolgens brengen we nog een bezoekje aan het Biesbosch-museum, waar van alles te zien is over het leven van de rietsnijders en mandenmakers die hier vroeger de kost moesten zien te verdienen. Heel erg veel tijd hebben we niet en we lopen er in onze wetsuits en anoraks wat vreemd bij tussen de overige bezoekers, maar het is leuk om gezien te hebben. En het is er nog lekker warm ook.

Via een andere route gaat het vervolgens weer terug naar onze kampeerplek. Het is een mooi terrein met een aantal grote grasvelden tussen de bomen. Er schijnen zelfs toiletten te zijn, maar volgens degenen die ze gezien hebben, kun je die maar beter mijden en een plekje tussen de bomen zoeken. De tenten worden in een grote kring geplaatst, zodat er in het midden plaats is voor een kampvuur. De zon is al aardig aan het zakken ondertussen, dus we moeten nog opschieten met het

opzetten van de tenten en het sprokkelen van hout. Zodra het vuur brandt en de tenten ingericht zijn, gaat iedereen met zijn of haar brandertje rond het vuur zitten om een potje te koken. De een uitgebreid, met verse groente, soep en toetje, de ander snel met blikjes en pakjes. Hier en daar wordt een fles wijn opengetrokken.



Het is een heldere nacht en de temperatuur zakt al snel onder het vriespunt. De mensen die nog natte spullen buiten hebben liggen of hangen, zullen daar de volgende dag spijt van hebben. Maar bij het vuur is het heel goed uit te houden en komen al snel de verhalen los over Groenland, Alaska, Schotland en andere leuke kajak-bestemmingen. Sien vertelt nog het een en ander over haar ervaringen op eerdere reizen en waar we zoal rekening mee moeten houden, er wordt nagedacht over het eten dat meegenomen moet worden, gediscussieerd over wat te doen als er een ijsbeer op je pad verschijnt, gefilosofeerd over het leven in Groenland, en oplossingen bedacht voor allerlei te voorziene problemen.

Govert voert ondertussen een druk SMS-verkeer met een andere groep kajakkers die tezelfdertijd bij de Westeinderplassen aan het kamperen is en opschept over het driegangen menu dat ze net verorberd hebben. Wij laten ons niet onbetuigd en zetten ons aan een driegangen drankmenu: achtereenvolgens kunnen we genieten van de Glühwein van Sien, Schotse whiskey van Petra en Griekse likeurwijn van

Govert. Met daarbij de nodige pinda's, kokosmakronen en andere lekkernijen die uit de diverse tenten gehaald worden en die verdacht koud aanvoelen. Maar bij het vuur is het lekker warm en komen er steeds meer verhalen los over Groenlanders, medekajakkers en ander vreemd volk. Er wordt nog een extra blok hout op het vuur gegooid, Martine wakkert het af en toe nog eens extra aan met haar zitmatje, en zo is het best een paar uurtjes uit te houden onder de winterse sterrenhemel.

Om een uur of elf zoeken we toch maar de tenten op. Het wordt weer stil in de Biesbosch, je hoort alleen nog ganzen, en af en toe een schot. Ik kruip geheel gehuld in thermo, met nog een extra truitje, de slaapzak in. Halverwege de nacht heb ik het toch nog even koud en zet ik ook nog de fleece bivakmuts op, die ik voor alle zekerheid al binnen handbereik had gelegd. Dat blijkt afdoende.

De volgende ochtend staan de eersten zo rond 8 uur weer op. Govert moet 's middags werken en stapt om 9 uur weer in de boot om terug te varen, de rest doet het rustig aan en zit rond de resten van het kampvuur van de vorige avond het ontbijt klaar te maken, en water op te warmen voor koffie, thee en de thermosflessen.



Ik zie er tegenop m'n klamme wetsuit weer aan te moeten trekken, maar dit blijkt erg mee te vallen. Alles wat in de tent lag is gelukkig niet bevroren. Dat geldt helaas niet voor de

waterzak die ik zo slim was in mijn zwemvest in de boot te laten zitten... Weer een leerpuntje denk ik dan maar.

Hoewel bewolkt, is het gelukkig nog steeds droog en praktisch windstil, zodat we op ons gemak alles kunnen opruimen en inpakken. Als we wegvaren sneeuwt het nog eventjes. We maken vandaag een tocht door het oostelijk deel van de Biesbosch, veel over kleine slootjes, waar nu veel meer dan gisteren ijs op ligt. Maar nergens zo dik dat je er niet doorheen kan varen. Het is een bosrijk gebied, waar we regelmatig moeten uitwijken voor bomen die over het water hangen. Op een gegeven moment komen we bij een versperring over het water met een bordje "Geen vrije toegang". En laten we hier nu net langs willen? We besluiten dat we het bordje niet begrijpen en dat die opening aan de zijkant waar precies een kajak doorheen past er toch niet voor niets is en varen verder. De sloot wordt steeds nauwer, overal ligt ijs en we moeten veelvuldig onder, langs en over takken en boomstammen varen. Af en toe komt iemand vast te zitten, maar dan kunnen we weer verder. Na een paar honderd meter besluit Sien dat het toch wat te gek wordt en keren we weer om. We mogen hetzelfde traject nog eens in omgekeerde richting varen en keren dan terug naar wat breder water.

Het waait nu wat meer en het is gelijk een stuk kouder. We lunchen op een min of meer beschut plekje achter een dijkje. Bij het uitstappen verdwijnt mijn rechterbeen tot de knie in de prut, maar dankzij de combinatie van regenbroek met waterdichte sokken die ik vandaag aan heb, blijf ik redelijk droog. Dit is voor de meesten trouwens de favoriete dracht (gecombineerd met wetsuit en anorak uiteraard). Maar Martine is ook heel tevreden over haar legerbroek uit de dump en een paar rubberlaarzen.

We stappen weer in voor de laatste etappe.

Reddingsoefeningen in koud water staan dit weekend gelukkig niet op het programma, maar we moeten nog wel een sleepoefening doen. Ik probeer er een wedstrijdje van te maken en haal Martine in, maar wordt vervolgens zelf weer ingehaald door Reinoud. Goeie manier om warm te worden. Vervolgens moet ik echter zelf gesleept worden en koel ik weer af.

Dan zijn we alweer bij de Amer en steken tegen de wind in over naar de haven van Drimmelen. Een beetje stijf stappen we uit de boten en hijsen ze gezamenlijk weer de kant op. Alles wordt weer in en op de auto's geladen en we bespreken het weekend nog even na in het restaurant, onder het genot van warme chocola met slagroom. Iedereen is het erover eens dat het een heel geslaagd oefenweekend was. De rest van de groep bespreekt nog even de verdere gang van zaken voor de reis in juli en de planning van de laatste oefentochten en vergaderingen. Dan zit het er echt op en keert iedereen weer huiswaarts.

Ik kan tot Nieuwegein met Sien meerijden, waar ze me afzet bij een halte van de sneltram. Voor 2010 blijken zich inmiddels vier kandidaten gemeld te hebben, dus één groep heeft ze alweer bij elkaar. Leuk, hebben we nog anderhalf jaar de tijd om verder te 'oefenen'.

Lies

Een "leermoment".

Na al die jaren zeekajakvaren weet ik toch heus wel aan welke eisen je uitrusting moet voldoen!

Het spreekt dan ook vanzelf dat ik nooit het grote water opga zonder zwemvest, goede kleding en reservekleding, eten en drinken, noodsignalen en reservepeddel.

Hoewel die laatste twee wel een beetje overdreven zijn, toch? Hoe vaak heb jij je noodsignalen gebruikt? En hoeveel peddels heb jij gebroken????

Ik moet toegeven dat ik wel eens, lang geleden, een peddelblad heb gebroken toen ik in de branding met mijn peddel in het zand kwam en vervolgens met boot en al dwars eroverheen rolde. Maar toen stond ik ook meteen op het strand en het was toch tijd om naar huis te gaan.

En dus tilde ik er niet zwaar aan toen ik op een zonnige dag in november met onze voorzitter samen naar Castricum ging voor een piepklein tochtje op zee.

Ik nam de Hasle Explorer van de KVVU mee, omdat we van die boot foto's wilden maken die we nodig hadden als illustratie bij de advertentie op Marktplaats (de boot is inmiddels verkocht). Mijn basisuitrusting was wel in orde, vond ik, en het was lekker weer al stond er een stevig zuidwestenwindje.

Een heupblessure die me al een paar maanden parten speelt maakte dat ik het heel rustig aan deed, maar toch waren we na zo'n 1 ¼ uur op de hoogte van Wijk aan Zee, alwaar wij besloten tot een uitgebreide pauze. Dat leverde nog een heerlijk lange surf op toen we door de branding heen gingen. Mijn heup was echter wat stijf geworden en het uitstappen op het strand ging blijkbaar wat stram, waardoor ik mijn evenwicht verloor en naast mijn bootje op de steel van de peddel viel. KRAK! hoorde ik duidelijk. Het ene blad van de peddel lag nog op het dek en het andere op het harde zand. Blijkbaar was toen mijn gewicht teveel voor de steel van deze, geleende(!), peddel.

Tja, en nu komt de aap uit de mouw: ik had geen reservepeddel bij me en mijn maat had ook geen reservepeddel bij zich. We hadden ook geen van beiden reparatiemiddelen bij ons, nog geen rolletje plakband! Daar stonden we dan in Wijk aan Zee en we moesten nog terug naar Castricum. De steel was echt doormidden gebroken.

Als de nood het hoogst is, is de redding nabij. De strandtent ter plaatse hoeft dit jaar voor het eerst niet te worden afgebroken voor de winter. De uitbater beschikt over een container vol met de meest uiteenlopende materialen, waaronder een bosje bamboe plantenstokjes. Deze lenen zich uitstekend voor het inwendig spalken van een gebroken peddel. Toen de goede man ook nog kwam aanzetten met een rol waterbestendige tape en een beugelzaag, kon ik aan de slag: de beide breukeinden werden glad afgezaagd; drie stokjes verdwenen in de holle steel; een flinke hoeveelheid tape werd om de steel gewikkeld; klaar.

Wat nog veel belangrijker was: de bestelde broodjes op het terras smaakten ook nog overheerlijk. Lang leve Wijk aan Zee! Te snel was het weer tijd om terug te varen, maar ik had tenminste weer een peddel.

Deze was wel een tikje "wiebelig" maar de constructie hield stand tot mijn grote opluchting en ik verheugde me al op weer een partijtje surfen, want er stond nog steeds een leuke branding.

Dat liep helaas een beetje anders: Op wat de mooiste golf had kunnen zijn eindigde mijn surfje in een onvrijwillige zwempartij. Dat krijg je als je je stuurslag omzet in een lage steun, in plaats van de benodigde hoge steun. Ik heb wel flink gesteund

tijdens het zwemmen, want het was nog wel een eindje naar het veilige strand.

Wat is nu de moraal van dit verhaal?

Zorg dat je uitrusting echt optimaal in orde is als je groot water opzoekt. Je kunt nooit weten wat er zal gebeuren, ook al ga je maar voor heel even. Met recht een leermoment!

Henk.



Kano-vakantie 2008 in Groningen, do. 31-7/7-8-2008

1-8:

Gisteren om een uur of één van huis opgehaald door Max. Naar de haven, boten opladen en op weg naar Winsum. Na een rustige reis met een dutje/plas- en koffiepauze op de Afsluitdijk en een verder rustige rit komen we te Winsum aan. De beheerder en zijn vrouw herkennen ons nog en we verzekeren hun dat we niet zo "lastig" als vorig jaar zullen zijn. Na de relaties te hebben aangehaald, gaan we boodschappen doen en komen we terecht bij de Chinees, waar we een speciaal -heel

elg lekker- Olympisch menu genieten. Een speciale groente treft mij erg: zwart, knapperig, het leek wel een zeealg of paddenstoel. Mevrouw verzekert me dat het venkel is. Ik zal het eens nazoeken in de kookboeken.

Deze ochtend begint het om een uur of half zeven te regenen. Om acht uur is het redelijk droog, dus onder de douche, wassen en aankleden. Het duurt tot half elf alvorens we de boel redelijk droog in de boten hebben. Op naar Zoutkamp, 16 km over de weg, over het water wat kilometers meer, denk ik. Een wonder, na 4.5 km te hebben gevaren, zijn we 15 km van Zoutkamp.

Onderweg een bats regen, net na een koffiestop aan de kant. De wind neemt flink toe en het Reitdiep wordt wat knobbeliger. De oevers van het Reitdiep moeten natuurlijke rietoevers zijn, zodat men overal een voorwal heeft aangelegd. Achter deze voorwal van rotsblokken zien we iets liggen, dat lijkt op een kano. Helaas kunnen we er niet bijkomen zonder onze boten te beschadigen.

Bij Lammerburen staat het gemaal De Waterwolf uit 1918 van het waterschap Electra, dat op zijn beurt vernoemd was naar de oorspronkelijke en zeer bijzondere energiebron van het gemaal, elektriciteit i.p.v. stoom. Thans staan er vier waaierpompen in, aangedreven door dieselmotoren. Het gemaal is gestart met 3 elektrische pompen. In 1928 werd een vierde pomp toegevoegd. Als ik het aantal ramen van de gevel tel, is er nog fundering voor een vijfde pomp. Het gebouw is zeer imposant en is gezichtsbepalend voor deze lege omgeving. Zelfs het gesmede hekwerk verraadt het bij de bouw aangewende vakmanschap.

Door de N.W. wind wordt het water vanuit het Lauwersmeer opgestuwd in het Reitdiep, zodat het waterschap de sluis naast het gemaal gesloten houdt. Door de waterschapspost in Lauwersoog via een belknop te waarschuwen wordt de sluis bediend, iets wat we daarna nog vele malen meemaken.

Volgens de wegbewijzing is het nog 6 km. De wind staat pal op het uitwaaierend diep en we moeten dus flink peddelen.

Maar na zo'n 3 km varen we Zoutkamp binnen. Het plaatsje is nog kleiner dan in mijn herinnering, maar wel veel "netter", geen vervallen huisjes en kromgetrokken geteerde loodsen meer. Door de openstaande sluis varen we naar een andere openstaande sluis, die toegang geeft tot het Hunsingo kanaal,

waaraan de door Leo Konijn aanbevolen camping ligt, 't Ol Gat. Dit is een camping geheel ingericht met de behoeften van een kanovaarder in gedachten. Geen afgebakende plekken, een grote driewandige schuur, die met tafels en stoelen, verlichting en een keukentje met een koelkast is uitgerust. De eigenaren, Nanco Wildervanck en Ienke Baars, lopen graag over het terrein en maken een praatje.

We zetten onze tenten op en wachten op de dames Nienke en Nicoline uit Groningen, die een cd van de vakantie in Portugal met Klaas Hofman bij Max komen ophalen. Met deze dames eten we in Zoutkamp. De gezelligheid maakte veel goed, want het eten ontstijgt het kant-en-klaar eten van een snackbar niet. Het blijkt dat dit restaurant recent van eigenaar was gewisseld, zodat we het advies van Nicoline haar niet euvel konden duiden.

Nicoline vraagt Max of hij nog "leuke projectjes" heeft. Max kijkt lichtelijk ontdaan. Ik leg haar uit dat projecten iets is voor hoger opgeleiden; als een tegelzetter dat zou gebruiken, kwam er geen tegel meer op de vloer of aan de muur; Max doet klusjes, goddank.

Na het afscheid van de dames wandelen we nog even over de camping en bekijken de tipi en (alternatieve) toepassingen. Een aantal lafen in het struikgewas zou me niet hebben verbaasd. Op comfortabele stoelen wordt de avond met drank afgesloten.

3-8:

Gisteren zouden we het Lauwersmeer op gaan, maar er stond een straffe NW wind en we moesten nog een flink stuk varen alvorens we op open water kwamen. Het was heerlijk zonnig. Naar het visserij museum geweest, nadat we door Cor op een lekkere haring worden gefêteerd langs de kaai. Bij de sluis lekker in het zonnetje koffie besteld en mensen bekeken, vervolgens boodschappen en een krant bij de Spar gekocht en weer teruggehobbeld naar de camping. Daar trakteerde Max op gerookte paling en Cor op gerookte zalm. Ik heb een haat-liefde verhouding met paling: hoewel ik het heerlijk vind, word ik er achteraf bijna altijd ziek van. Dus ik heb slechts een kleintje genomen.

Daarna Max vissen en wij lekker lezen aan het water in het zonnetje. Om vijf uur ben ik gaan koken; pasta met kaassaus (kant en klaar uit een pakje), tomaten/uiensaus met ham en apart kidneybeans om een echt bodempje te maken. De

jongens waren tevreden. De avond lezend, kletsend en puzzelend doorgebracht, natuurlijk met de borrel erbij. Die schuur is een uitkomst want in een kastje zitten zelfs borrelglaasjes! Wat minimalistisch kamperen?

Op het terrein is ook nog een welpengroep, die ons veel plezier gaf. Haren is vermoedelijk de academische voorstad van Groningen, want het jonkie dat vandaar kwam, was zeer bijdehand en evenzo gebekt en bekakt.

Het is nu 8:30u in de ochtend, we hebben afgerekend en afscheid genomen, we gaan zo weg.

3-8; 18.00u.

We zitten in Onderdendam, het regent fors. Bij het meren sloeg Cor om, zielig, maar het geeft ook wel weer enige reuring.

Boven het water is het ook erg nat, zodat de belevenis bij de anderen weinig verschillend is; nu zijn we echt minimalistische kanoërs. De tent, nog nat van vanochtend, is echter opgezet vóór het echt begon te regenen. Nu hebben we zitten snacken, door andere kampeerders bereide soep gedronken en worstjes gegeten. We zitten te kletsen met de havenmeester, of liever, hij vertelt, wat hacketakkerig over het welvarend verleden van Onderdendam.

De route over het Hunsingo kanaal en verder langs Winsum was erg mooi. We hebben veel bramen langs de kant van het water gegeten. Vlak bij Zoutkamp voeren we onder een ophaalbrug "Zuidema's" klap van 1876, waarvan de onderdelen van gietijzer zeer waarschijnlijk uit de Braat gieterijen te Delft kwamen. We deden Eenrum aan, een molen met twee restaurants ernaast, één met een mosterd museumpje, dus dat heet Abraham, het andere "gespecialiseerd" in pannenkoeken, Sara. Wij namen een aangeklede pannenkoek. Toen ik afrekende, vroeg de ober/kok/werkstudent of het gesmaakt had. Ik kon slechts antwoorden: "Als de sfeer maar gezellig is!". De wandeling door het dorp was leuk. De kerk staat bovenop de wierde met daaromheen goed onderhouden huisjes, twee waterpompen en een paar schitterende bomen. Op een foto in kroeg Sara had ik gezien hoe druk dat piepkleine haventje vroeger op hoogtijdagen was. Dan zie je dat al het vervoer over het water ging.

We verlaten Eenrum in een stortbui. Het was niet de bedoeling, maar we kwamen uit op het Winsummerdiep vlak voor Winsum,

terwijl het de bedoeling was meteen bij Onderdendam uit te komen.

En waarom nemen we al deze omwegen? Juist, omdat onze Groningen-expert morgen langs wil bij een huiskamer kroeg met een oude dame (inventaris?) erin.

4-8:

Kleddernatte tenten bergen we op in de boten. Regen, droog, regen repeterend. De wind is stormachtig. Boodschappen doen we in Middelstum. Ik heb nog even gekeken of ze daar een warenhuis hebben, want om de een of andere reden doet me deze naam denken aan de lift-avonturen van Abeltje. Het giet er, zodat slechts Max en ik boodschappen doen. Als we terug komen hebben we Jachtbitter en sigaartjes, maar de rest zijn we zo'n beetje allemaal vergeten!

Via -hou je vast- de Westerwijdwerdermaar -de huiskamer kroeg is hélaas leider jammer gesloten!- komen we op het Damsterdiep. Jammer dat het sluisje in de WWWmaar het niet doet, zodat we daar moeten oversjouwten. Het Damsterdiep gaat van Groningen naar Delfzijl, maar is vernoemd naar Appingedam, toentertijd de grote wederstrever van Groningen. Ik heb geleerd dat diep de Groningse naam voor rivier is. Maar het Damsterdiep, het Hoornsdiep, het Hoendiep en Schuitendiep zijn gewoon door mannetjes met scheppen en berries gegraven, hoor!

We moeten niet naar Delfzijl of Appingedam, maar naar Wirdummerklap, naar Klaas Hofman. Het Damsterdiep is een beetje saai, maar gelukkig vinden we weer een overdadige bramenplukplek, zodat we weer wat afleiding hebben. Als afgesproken zien we Klaas op het Damsterdiep in een canadees. Hij is zeer verrast en wil ons met van alles van dienste zijn. We zetten onze tentjes op, zodat ze even kunnen doorwaaien, de jongens gaan met Klaas borrelen, maar ik moet het eten voorbereiden. Varkensfricandeau en speklapjes worden gemarineerd, groenten gesneden voor de nasi goreng van vanavond. Daarna kan ik ook aan de borrel. Klaas is in gezelschap van een liefvallige dame, wier naam ik helaas ben vergeten. Buiten die dame heeft hij ook een heel aardig speultje daar. Naast zijn eigen huis en kano/excursie-winkel heeft hij ook een slaapgebouw met instructielokaal, keuken en huiskamer. Het veldje gebruikten wij voor onze tentjes. De

belangrijkste dingen, die we vergeten waren, brood en eieren, die kunnen we bij Klaas krijgen.

5-8:

Martijn is jarig, het eerste dat ik die ochtend denk, maar het heeft geen zin hem te bellen want hij ligt zeker nog te slapen. Het is een mooie morgen. Meestal word ik op vakantie om een uur of 6 wakker, dan kan ik een half uurtje nog wat doezelen, maar dan wil ik eruit, opdat ik niet bij het sanitair hoef te wachten.

Na uitgebreid afscheid van Klaas te hebben genomen, varen we terug over het Damsterdiep naar Groningen. In Ten Boer een lunchstop. Max en ik doen boodschappen, met het vooruitzicht van een eindigende vakantie. Een vier km voor Groningen kunnen we door een sluis het Eemskanaal op, maar wij varen verder het Damsterdiep af, omdat daar een kano-route staat aangegeven. De eens zo belangrijke vaarweg wordt een beetje bekneld door de Ring om Groningen, de snelweg. Aan het eind van het Damsterdiep komen we bij een indrukwekkende sluis, die echter niet meer schut. Max en ik verkennen de omgeving, maar nergens een geschikt punt om over te dragen. Dus weer terug naar de sluis, waar we snel worden geschut. Komen we op een kanaal met de afmetingen van het Amsterdam-Rijnkanaal, maar met dan nette houten beschoeiing. Er varen bijna geen schepen, alleen wat plezierjachtjes. En ik, die vreesde voor een intensief gebruik als bij het A-R-kanaal, met dezelfde stalen wanden, waartussen het water tot in eeuwigheid blijft weerkaatsen.

Die 4 km is weer snel overbrugd en we varen via het verbindingskanaal bij het station en het museum naar het Hoorns diep, dat gekanaliseerd het Noord-Willemskanaal heet. Ik vis een rieten zomerhoed uit het water, die thans als trofee op de kapstok thuis hangt.

Onder Groningen vinden we de doorgang met sluisje naar het Paterswolder Meer, waaraan de steiger van de GKV ligt. We komen ongeveer gelijk aan met Nienke. Het clubgebouw is voor KVVU-begrippen reusachtig, twee verdiepingen, beneden de botenstalling, boven de recreatiezaal e.d., ligt op zandgrond tussen het Noord-Willemskanaal en het Paterswolder Meer in. De vereniging heeft een tweehonderd leden. Een 18 jaar geleden is het vorige verenigingsgebouw afgebrand. Nu is het interieur aan een renovatie toe. Het schijnt moeilijk te zijn met

zoveel leden het gebouw netjes te houden. Peter als loodsbeheerder en Leo als kantinebeheerder zouden een traan wegpinken bij het aanzicht.

Ondertussen komt ook Nicoline aan. Omdat Nienke tot ongeveer 9 uur tijd voor ons heeft, besluiten we zo snel mogelijk op het boventerras (wat een luxe, hè?) te gaan eten. Nienke heeft naast een uitstekende minestrone-soep ook een aardappel/haringsalade gemaakt, mijn favoriet!

Herman en ik wassen af, meteen de andere vaat ook en poetsten het aanrecht en gasfornuis weer in toonbare staat. Een heel gedoe met de elektronische sleutel van Nienke en de code, dat delegeert Max maar snel aan mij.

Erg leuk is een polo bassin voor de jeugd, vermoedelijk één van die attracties, die jeugd aantrekt. Nienke vertelt dat ze vrijwel nooit op de "plas" achter het clubhuis vaart, ze vaart liever tochten. Wij vertellen haar dat wij "ons" meer juist zo afwisselend vinden dat het nooit verveelt.

De volgende morgen gaan we tamelijk vroeg weg, na wat te hebben gepraat met een tweetal, dat op het wad wil varen. Ja, want wat gaat er boven Groningen? Juist, het wad! Maar ik denk dat er boven Groningen ook altijd regen is. We maakten nog een wandelingetje naar het Paterswolder Meer, dat er erg vriendelijk uit ziet.

We varen terug naar Groningen en door Groningen langs het Schuitendiep, op weg naar Winsum. Kenmerkend is wel dat het hier vol ligt met vrachtschepen, die een tweede of derde leven als woonark ondergaan. Naast mooi omgebouwde vrachtschepen zien we wrakken liggen, wat Max tot de verzuchting brengt dat er blijkbaar geen schoonheidnormen voor woonboten gelden.

Op het Reitdiep komen we vaarders van de Stad en Ommelanden tocht tegen. De gemiddelde leeftijd van deze mensen geeft te vrezen voor de toekomst van de kanosport. Ik realiseer me echter dat als je afgaat op de gemiddelde leeftijd van de toerfietsers hier en elders, je ook gaat twijfelen aan de toekomst van de wielrennerij! Misschien zijn er gewoon te veel vitale oudjes!

Terwijl mijn maatjes met de kanoërs kletsen, eet ik een enorm overvloedige braamstruik leeg. Ik heb wat moeite met het wachten, omdat mijn benen wat pijnlijk worden door het gebrek aan lopen.

Deze vakantie kenmerkt zich door forse regenbuien en veel wind. Gelukkig hebben we nu vooral voordeel van de wind. Je ziet het Reitdiep steeds verder verbreden, vooral na de kruising met het v.Starckenborghkanaal. Hier komen de bedijkte oevers die het water z'n allure geeft. Op de kaart zie ik het Reitdiep steeds kronkeliger worden, maar ooit heeft men de grootste kronkels bij Garnwerd eruit gehaald, getuige de naam Oude diepje voor een strang in het land.

In Garnwerd gaan we ons nog eenmaal te buiten aan een dure lunch, genietend van de warme wind en het publiek van café Hammingh, dat ooit, vóór de brug, het veerhuis was.

Nog een mooi stuk naar Schaphalsterzijl en dan nog de laatste kilometers van deze vaarvakantie over het Winsummerdiep. Voorlopig trekken we de laatste keer onze natte tenten uit de luiken, zetten de boel overeind en kletsen wat op het terras. De tenten waaien wel weer droog.

Ik klets even met een echtpaar met dochtertje uit Den Haag, met een Canadees en een grote tipi-tent. Ja, die past niet in de canadees. Zij blijken mijn neef Eric van Tiekano of thans Outdoor Valley, maar dan onder de nickname Jerommeke. De vele ontmoetingen, die we hebben, duidt toch wel op een heel klein kanowereldje.

Het eten bestaat uit een mengelmoes van soepen, die we nog in de ruimen hebben liggen, verwarmd met het laatste beetje brandstof.

De avond is warm. Onze burens blijken Terschellingers te zijn, die met Max een gezamenlijke kennis hebben, hetgeen een geanimeerd gesprek oplevert, dat ik echter niet kan volgen. Uit frustratie eet ik me ongans aan zoute stengels, goed voor m'n bloeddruk.

7-8:

De volgende ochtend blijkt het die nacht niet te hebben geregend! Dat zorgt dat we de tenten wat droger kunnen opbergen, hoewel al het kampeergoed thuis zeker nog goed moet drogen en luchten.

We doen het rustig aan, want we moeten alleen maar terugrijden naar Uitgeest. Het is heerlijk weer, we drinken nog koffie met de familie Douma, kletsen nog wat over de toekomst van het kanokamperen en de meerdaagse kanotochten. Na een hartelijk afscheid rijden we naar Holland.

Nabij Heerenveen rijden we de nacht in onder een pikzwarte hemel; windstoten, maar geen regen. Pas als het weer licht is, stort de regen naar beneden. Bij Sneek gaan we onder het Prinses Margriet kanaal en -nieuw- onder de Geeuw door. De Geeuwbrug wordt nu afgebroken, een brug die hooguit 30 jaar oud is. Als we op de Afsluitdijk rijden, zien we in het zuiden slecht weer hangen. Halverwege de dijk nemen we een rustpauze met het afsluitend "broodje bal". Voor ons plasje moeten we een voettocht naar de voet van de dijk maken, want het toilet is in onderhoud.

Het blijft storm- en regenachtig, maar pas in Uitgeest zullen we weer een vette regenbui krijgen.

De boten bergen we op in de loods en gaan snel naar huis. Max gooit me er op de Bloemgaarde voor de deur uit. Het begint zo te gieten dat even later de straat volledig blank staat, een tekend einde van een waterrijke vakantie

Eric van der Wal



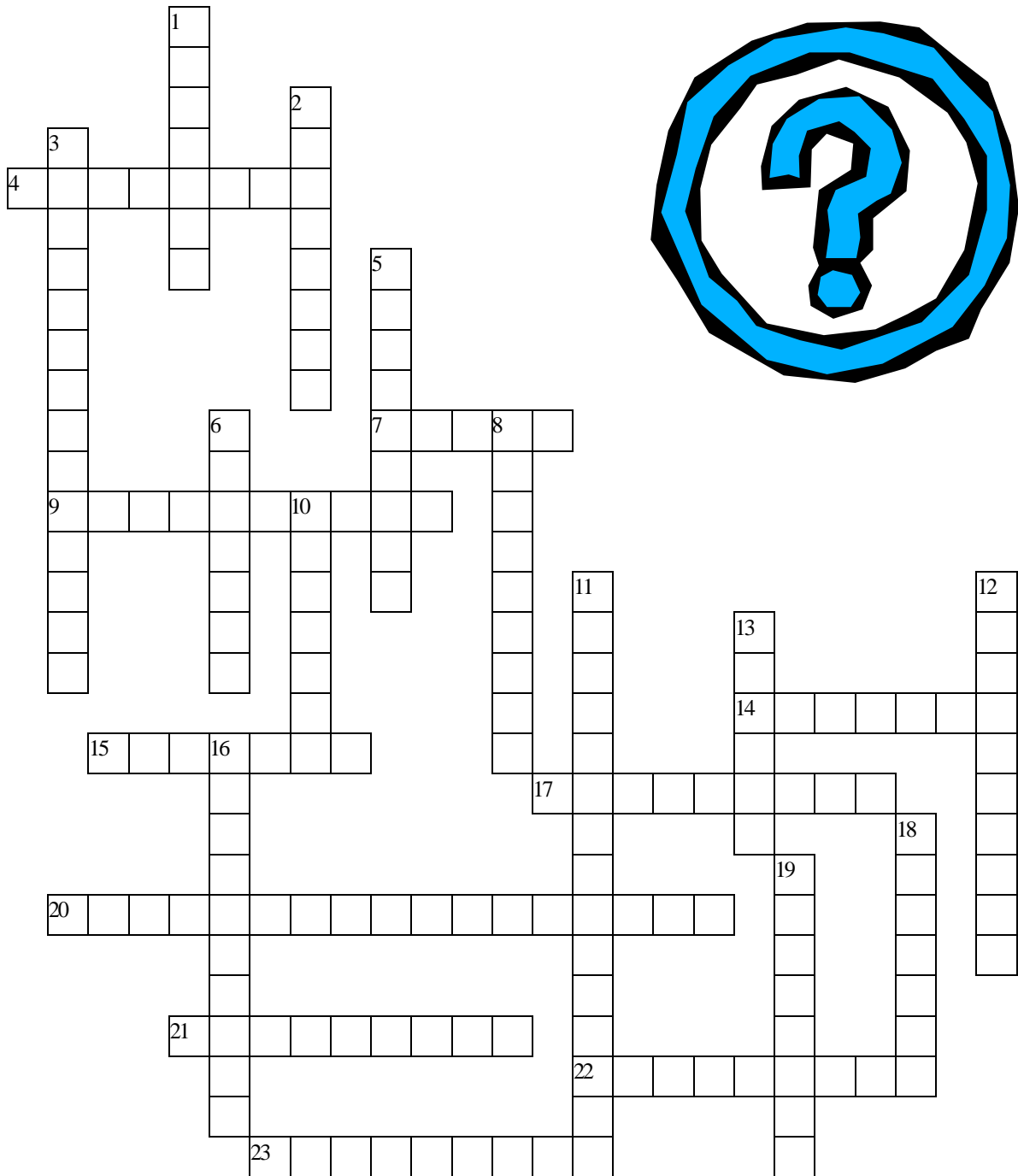
Gedicht van *Eric van der Wal*, dat hij schreef bij de foto in het KanoSport (2009/1) tijdschrift van NKB, blz.11:

Ik moest wel even kijken,
het zout uit mijn ogen strijken,
wie vaart daar achter de gele boei,
ja, op beschermd gebied,
hetgeen Nbw 1998 nadrukkelijk verbiedt,
Is dat niet die Van der Zwan, zie ik het goed,
en nog wel zonder zijn fraaie vilten hoed?
Gut, maar ook die outfit kleedt hem goed.
Of is deze René een beschermd vis,
die geen prooi van een Pronk of Van der Zwan is.
Of een aan Lenie's zorg ontsnapte zeehond,
die al buiteland de aardappelbult rondt.



Foto Hans Heupink

Kanotechnieken-puzzel



Horizontaal:

- 4 Om koers te wijzigen
- 7 Eén deel van een peddelslag
- 9 Om op een technische manier het hoekje om te gaan
- 14 Als je te hard gaat
- 15 Als een golf te steil is.
- 17 Voor kunstenaars in een steile golf
- 20 Als je terug wilt
- 21 Als je bijna helemaal bent omgeslagen.
- 22 Als je bijna omslaat.
- 23 Om andere kajakkers te straffen.

Verticaal:

- 1 Als je harder wilt gaan en met het hele lijf in actie
- 2 Voor luie peddelaars.
- 3 Om andere kajakkers te plagen.
- 5 Als je harder wilt gaan.
- 6 Het andere deel van een peddelslag.
- 8 Om weer boven te komen.
- 10 Zo zweef je tussen omgeslagen en rechtop.
- 11 Je gaat ergens naar toe.
- 12 Als een brandinggolf je dwars pakt.
- 13 Gebruik maken van de kracht van het water.
- 16 Zo houd je koers als je hard gaat.
- 18 Als je het warm hebt.
- 19 Hulpje om van richting te veranderen.

Oplossingen kun je aan de redactie sturen.

Onder de inzenders met de goede oplossing wordt een fles wijn mét knal verloot.

VAARKALENDER 2009 tot JUNI

Zondag 25 Jan

Snerttocht: Rondje door de Biesbosch vanuit het bezoekers centrum van de Biesbosch bij Werkendam. Onderweg een stop voor de overbekende erwtensoeep.

Vertrek Uitgeest 08.30 (Chris de Ridder.)

Zaterdag 7 Feb.

Wormer- en Jisperveld: Via het Meer en NH kanaal naar het sluisje nabij Spijkerboor. Overdragen en verder door het veld naar Arend Bloem. Terug via Zaan en Markervaart.

10.00 uur vertrek vanaf Uitgeest. (Wieger)

Zondag 1 Mrt.

Tochtje Markermeer. Vanuit vluchthaven Marken (windmolens) naar Pampus en Muiden of naar Volendam.

09.00 uur vertrek Uitgeest. (Rob)

Zondag 22 Mrt.

Rondje Zutphen. Via de Berkel, IJssel en Twente kanaal.
17 km.

09.00 vertrek Uitgeest. (Lies)

Zaterdag 28 maart

Zwembadavond/afsluiting.

Zondag 5 April

Alkmaar en Bergermeer. 20 km 09.00 uur vertrek Uitgeest
(Dick)

Zondag 19 Apr.

Voorjaarstocht. Rondje Krommenie met aansluitend Open
Watersport dag. (Erik)

9/10 Mei

Zeeland weekend. Varen op Grevelingen en Voordelta /
Aardappelen bult.

Vertrek Vrijdag avond. Camping Ellemeet. (Rob- Wieger)

Vrijdag 2 Mei

Nachttocht Alkmaardermeer met koffie stop in De Woude.
Vertrek 23.00 uur. (Peter)

Clubgenoten, schrijft Lies.

Op zondag 22 maart wordt een Rondje Zutphen gevaren.

Nadere informatie hierover is te vinden op het forum van de
KVU: onder de rode knop.



Graag wel vooraf opgeven.

Zeehondenlogboek zondag 14 december 2008

Niemand zal het ons kwalijk nemen dat we de brandingboten laten voor wat ze zijn. Vorige week nog verstijfden mijn armen in het koele zeewater toen ik moest zwemmen na een mislukte surf.

Gelukkig is de zee niet altijd wild en woest. Vandaag is ze kalm en koel. Officieel nog geen winter, voor het oog een mooie winterdag. Mensen met mutsen, sjaals en wanten wagen zich op het strand. Veel mountainbikers ook. Geen watersporters, behalve dan een overenthousiaste hond die zijn natte pak weer droogrent achter zijn baas aan die te paard langs de vloedlijn stapt.

De zee is een buitenkans op zo'n dag. We maken er dankbaar gebruik van. De avond ervoor hebben Wieger en Anoushka zeekano's opgeladen. Vandaag haalt Wieger ons op en rijden we gedrieën naar het strand. Wat een luxe, die oplaad- en ophaalservice!

Ik doe mijn watersportshirt aan. En een thermohemd met lange mouwen. Dan een fleecetrui. Vervolgens een windjack. Past allemaal in mijn neopreen longjohn. Dan de anorak eroverheen. Zwemvest en spatzeil. Sleeplijn. Neopreen sokken (afgeknipte mouwen van een duikpak, goeie vinding), waterschoenen eroverheen, neopreen muts (ook afgeknipt van duikpak) + zonnehoed... Handschoenen. Ik ben klaar en kan me makkelijker bewegen dan in het restant van het van mouwen en hoofd ontdane duikpak dat ik gebruik voor het brandingvaren. Ik stop het voor de zekerheid achterin m'n boot. Als ik omga, wil ik weer op temperatuur kunnen komen. Terwijl ik bezig was al mijn laagjes aan te trekken, hebben Wieger en Anoushka al een boot naar het strand gedragen. Wieger komt terug en samen dragen we de andere twee boten naar beneden. Anoushka is al ingestapt en peddelt de grote leegte op. Het is een mooi gezicht. Alsof een eskimo wegvaart van een ijsschots om op jacht te gaan. Als Wieger en ik ook te water zijn gegaan, meldt Anoushka dat de zeehond zich al heeft laten zien. We komen 'm vast nog wel tegen.

De zee is hobbelig, knobbelig en een beetje bobbelig. De zee is olie waar we doorheen glijden. De zee is een rijk voor ons alleen, zo voelt het. En voor die zeehond dan.

Het eerste half uur peddelen we ons gestaag in een ritme. De oostenbries helpt ons afstand te nemen van de kust. Zelf sturen

we ook richting open water, koers Wijk aan Zee. Al snel zijn we ver uit de kust. Wat is het lang geleden dat mijn zeekano op zee is geweest. En wat is ie daar in zijn element. En wat is het hobbelen van de zee toch fijn. En wat gaat die peddelslag soepel. Het lijkt wel of ik nooit fijnere tochtjes gevaren heb. Ik heb het warempel eerder te warm dan te koud. Zelfs mijn hoedje doet het goed in de winterzon.

Wanneer de deining je te pakken krijgt, de peddelslag soepel gaat, je bootje door het water glijdt, een fris briesje op je wangen blaast en het klotsen van het water je gedachten vangt, lijkt varen mediteren.

Het tochtje naar Wijk aan Zee lijkt nauwelijks inspanning te kosten.

We landen ter hoogte van de enig overgebleven strandtent. Niet om onszelf te verwennen met iets warms met slagroom. Geheel in overeenstemming met de soberheid om ons heen, drinken we thermoskanthee, breekt Wieger zijn Ketellapperkoeken in drieën en smaken de door Anoushka meegenomen gedroogde pruimen en dadels uitstekend. De enige ledematen die niet warm willen worden zijn Anouska's handen.

De terugtocht verloopt dicht onder de kust. Anoushka en Wieger vermaken zich in de aanrollende golven langs de vloedlijn. Ik ga op zeker en vaar wat verder zeeopwaarts, voorbij de branding. Ik heb nogal de neiging om op een voor het oog onbeduidend golfje om te gaan en dat wil ik vandaag voorkomen. Te koud.

Ter hoogte van het wrak vaar ik terug naar de kust, naar mijn tochtgenoten. Ik zie dat Wieger langszij het wrak gaat liggen om het aan te tikken. Homo ludens!

Lage golfjes rollen van ver uit zee helemaal naar de kust. Ik weet een lift te krijgen en in een formidabele, comfortabele lange roetsj glijd ik als in een zweeftreintje naar Wieger en Anoushka. De zee is aaibaar vandaag.

Ik speur over het glanzende water. Grote kans dat... En jawel, een grijze kop komt boven water en kijkt toe hoe we 'm naderen. Natuurlijk wacht hij niet op ons. Gracieus zoals alleen zeehonden dat kunnen verdwijnt 'ie onder water om even later achter ons weer op te duiken om ons na te kijken. Ik had 'm nog niet gezien dit seizoen.

We worden afgeleid door twee mannen die tot hun middel in het water naar ons staan te zwaaien. Kennen we die? Zijn het KVVU-ers zonder boot? Het zijn vissers die niet meer bij hun netten kunnen komen. Het water is te hoog. Laten wij nou net langs komen varen... Wieger helpt ze door de ankers van hun netten op te hijsen en naar ze toe te brengen. Even later heeft een derde visser hulp nodig. Wieger heeft inmiddels ervaring en helpt me bij het lostrekken van het ankertje. Leuk!

Na een uur of vier varen landen we op het Bakkumse strand. Tegenover Blinckers kleden we ons blauwbekkend om. Zeekanoën in de winter heeft zijn charme, maar vergt ook offers. Zorg dat er een stampotje klaar staat thuis, of bel even of de kruiken vast klaar gezet kunnen worden. Probeer de verleiding om in het water te spelen te weerstaan. Blijf in je boot. Denk aan palmbomen of kokosnoten. Houd het hoofd warm. Ontspan.

Chris



**WITTE
UITGEEST BV**

LOODGIETERS - CENTRALE VERWARMING

Al ruim 70 jaar "Hoogrendement"

Middelweg 46 - 48 Tel. 0251 - 312490
1911 EH Uitgeest Fax 0251 - 320315

Kopij 2009 inleveren voor:

6 maart, 29 mei, 11 september, 4 december

Van Leerling tot gezel of een onmogelijke opgave????

Inleiding

Vroeger toen ik mijn allereerste kano kocht, was dat een afgetakelde polyester witte K1. Ze was 40 florijnen goedkoop, maar er zaten wel wat reparatie werkzaamheden aan vast: zo zaten er geen kuiprand en geen roer meer op. Het repareren van de kuiprand ging tamelijk amateuristisch. Sindsdien heb ik zo af en toe wel eens wat met polyester gemaakt of gerepareerd. Denk aan een wildwaterkajak die ik vanaf de buitenzijde repareerde; en ooit heb ik ook een nieuw zitje voor een club-K1 gemaakt.

Oh ja, en op een kanovakantie op een rivier in Frankrijk hebben we wel eens 8 uur moeten wachten tot de reparatie ver genoeg was gehard om verder te kunnen varen. Verkeerde mengverhouding??!!

Toen ik op Anglesey met Axel naar de total-loss kajak keek die hij had overgehouden aan een verzekeringszaak, deed ik impulsief een bod en



uiteindelijk heeft dat er toe geleid dat ik weer een kajak rijker ben.

Mijn gedachte was eigenlijk dat dit een leuke kajak is met een lekker klein kuipje en tevens leek het me een mooi oefenproject in het werken met polyester.

Op verzoek van onze redactie laat ik hieronder zien hoe de reparatie is verlopen.

Reparatie fase 1 - toegang creëren

Zoal op de foto te zien is gaat het hier om een zware beschadiging die niet zo makkelijk te repareren is.



Om te beginnen het ik het "schedeldakje" gelicht: ik heb het dek er ter plaatse uitgehaald door precies langs de deknad te zagen. Twee zaagsneden, dwars door het dek waren natuurlijk niet te voorkomen.

Fase 2 - gaten dichten

Deze fase was relatief gemakkelijk omdat ik op de vlakke wanden makkelijk een mal als vorm kon aanbrengen om van binnenuit tegen te polyesteren. Ik moet ik wel zeggen dat ik de gerafelde gaten, voordat ik aan de mal kon beginnen, net zo groot had gemaakt dat het aanbrengen van de mal het gemakkelijkste was. Voor het mooie had ik eigenlijk de gaten verder moeten vergroten.

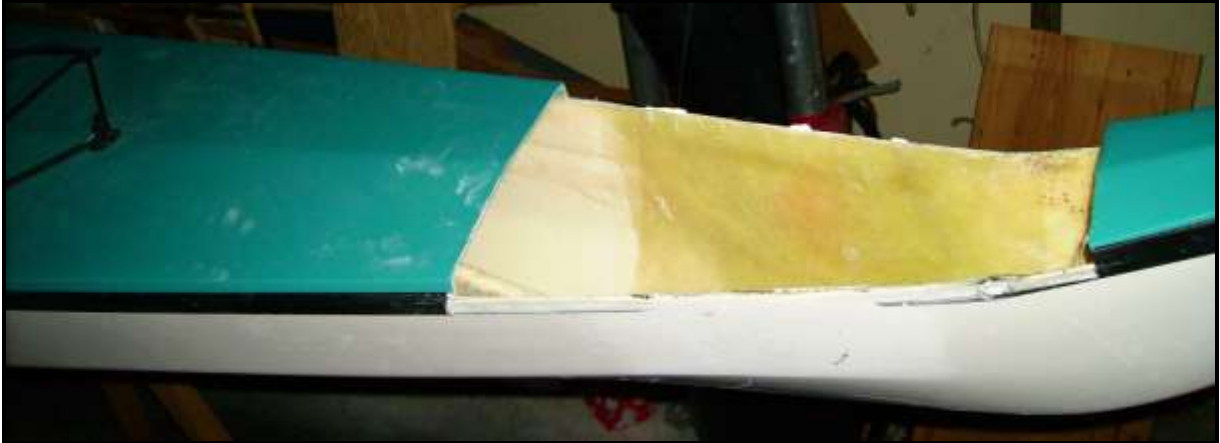
De strakke gaten heb ik vervolgens aan de binnenkant afgeschuind zodat de randen zo dun mogelijk werden en er voor de glasmatjes later een vloeiende overgang van mal naar de oude wand is ontstaan.



Van buitenaf heb ik plaatjes perspex over de gaten tegen de kajak geklemd en aan de binnenkant eerst ingesmeerd met lossingswas.

Daarna heb ik een laag witte gelcoat aangebracht en die vervolgens, na

uitharden, afgedekt met 5 laagjes dikke glasmat; de matjes steeds groter makend zodat je een mooie overlap kreeg op de oude wand.



Op dezelfde manier heb ik het stuk dek aangepakt met dit verschil dat ik dit op 3 plaatsen moest repareren.



Fase 3 - het dek bevestigen

Toe kwam de moeilijkste klus want hoe ga je het dek nu weer bevestigen op een onzichtbare manier. Ja want dat was mijn doelstelling: het uitvoeren van een onzichtbare reparatie (van buitenaf gezien)

De buitennaad is wat dat betreft natuurlijk geen probleem, maar de binnennaad is net zo belangrijk, eigenlijk nog belangrijker, omdat die voor de sterkte moet zorgen.



Om de binnennaad te maken moest ik met mijn hoofd in het luik en dan met kwasten op stokjes en andere hulpmiddelen, 1,5 meter verderop de glasmat aanbrengen en impregneren.

Daarvan zijn geen foto's van binnenuit, maar het is aardig gelukt. Het was wel een heel

gestress omdat ik bij het aanbrengen van de matjes en het toevoeren van hars ook wel eens een matje verschoof. Dat is dan moeilijk weer recht te leggen en zo is het wel een paar keer gebeurd dat ik besloot het matje er maar weer uit te trekken voordat de hars begon te harden want dan zou het een verloren strijd zijn.

Los daarvan was het soms ongelooflijk benauwd in de kajak waarbij ik moet bekennen dat me vaak ook nog eens het zweet uitbrak als ik dichtbij het moment kwam dat de boel begon uit te harden.

Fase 4 - buitennaad



Toen de binnennaad eenmaal klaar was voelde ik me opgelucht en zag de rest er heel simpel uit. Na op schuren van de buitennaad heb ik een smal glasbandje op de naad gelamineerd en dat na uitharden afgedekt met 2 lagen zwarte gelcoat.

Fase 5 - afwerken

Het afwerken was de leukste klus. Aangezien ik een amateur ben is het met de gelcoat niet helemaal goed gegaan op de randen van de gaten. Maar dat was geen probleem want met de dremel van Jos freesde ik gewoon de slechte plekken weer weg en vulde die op met gelcoat, waarvoor ik een injectiespuit gebruikte.

Ook de naden boven op het dek moesten nog worden afgewerkt, want die waren nu alleen van binnenuit gelamineerd. Ook hier verrichtte de dremel goede diensten om de zaagsnede te verbreden. Ook de lelijkste kraken in het dek heb ik zo een cosmetische behandeling gegeven. De zo ontstane halfronde groeven zijn weer opgevuld met gelcoat in de goede kleur.



Daarna het geheel mooi glad schuren met steeds fijner waterproof schuurpapier. Mogelijk kan ik dat later polijsten en verder verfraaien met schuurpasta die ik nog van Cor kan "lenen".

En dat was dat!!!!!!!!!!!!!!



Evaluatie

Een meester ben ik nog niet, maar inmiddels ben ik wel een stuk meer geoefend in het werken met polyester.

Ik heb vooral gemak gehad van het meer professioneel kunnen werken bij het afmeten van de hoeveelheid hars en harder. Dat is eigenlijk het belangrijkste omdat je dan kunt leren en ervaren hoe lang iets duurt. Het is natuurlijk funest als de hars midden in de klus begint uit te harden.

Ter vergelijking kan ik vertellen hoe ik vroeger, niet in heb bezit zijnde van een goede weegschaal, de mengverhouding experimenteel bepaalde door druppels harder, voor een bepaalde hoeveelheid hars, te tellen.

Wat dat betreft voelde ik me nu ongelooflijk rijk met de weegschaal die ik op de kop had getikt en waarmee ik op 0,1 gram nauwkeurig kon afwegen. Hiermee kon ik precies inspelen op de buitentemperatuur en op een moeilijke klus waarbij de hars wat langzamer moest harden.

Natuurlijk heb ik ook dingen geleerd aan de hand van dingen die niet zo goed zijn gegaan.

Een leerpunt was dat de gelcoat laag blijkbaar meestal veel dikker is en ik dus 2 lagen had moeten aanbrengen.

Tweede leerpunt was het openen van het dek. Dat had ik zo zuinig mogelijk gedaan door alleen daar te zagen waar de beschadiging zat. Logisch toch?

Achteraf besef ik dat ik beter en sneller had kunnen werken door het dek te verwijderen tot op een halve meter naast het luik waar ik doorheen moest werken. Als ik het verwijderde dek in twee stukken had verdeeld, zou het voordeel zijn geweest dat ik het dek bij de gerepareerde plek als eerst had kunnen terugplaatsen. Daar kon ik dan heel goed bij via het extra verwijderde dek.

Het laatste stuk dek had ik wel weer door het luik moeten bevestigen, maar omdat dit nu veel dichterbij het luik lag zou ik dan zonder stokjes kunnen werken wat "minder spastisch" en dus veel sneller zou gaan.

Wat nog wel een raadsel voor me hoe de mensen bij NDK het zelf aangepakt zouden hebben om deze kajak te repareren. Eén van hen zei dat hij alles door het luik zou doen. Tja, ik weet het niet, maar dan moet je wel ongelooflijk handig zijn.

René

NU EVEN NIET

Zelfs de bikkels die het presteren om op een koude



woensdagavond bij onze kantine te arriveren in een kano die geheel bedekt is met ijsdruppels, zoals ik kort geleden met eigen ogen heb kunnen aanschouwen, houden momenteel een winterstop. En dat al voor de tweede keer in korte tijd. IJsgang maakt het

onmogelijk om met een kano het meer op te gaan. Een kano is dan ook geen ijsbreker.

Toen ik kort geleden een wandelingetje maakte bij Dorregeest zag het water er trouwens niet echt uitnodigend uit. De wind zorgde voor golven die over de beschoeiing heen sloegen en daar ieder grassprietje van een laagje ijs voorzagen. Een dik pak ijsschotsen had zich verzameld voor de brug van de A9.



Sneeuwvlokken stoven bijna horizontaal over het meer.

Het schouwspel leverde me een paar mooie plaatjes op, maar ik was blij dat ik weer naar de warme kachel kon.

Henk

Winterhard

25 Januari 2009. Bij een snijdende wind peddelen we tegen kleine koppige golfjes in. De temperatuur ligt om en nabij het vriespunt (voor vertrek moest ik de ruiten van de auto ijsvrij krabben), maar het voelt veel kouder.

Toch genieten we, want het is een prachtige winterdag, met een stralende blauwe hemel en een zon die de rietkragen in een gouden gloed zet. Bovendien hebben we zojuist afgesproken dat we eerst de kortste route zullen nemen naar de plek waar de koffiepauze is gepland.

Plaats van handeling is de Biesbosch; het is onze jaarlijkse Snerttocht en weer hebben de thuisblijvers ongelijk!



Zoals inmiddels traditie is geworden neemt Chris de Ridder uit Gameraen de rol van tochtleider op zich en zijn neef Hans, van het bekende Adventure Food (trekkersmaaltijden) vergezelde ons op deze tocht. Helaas bestaat de

delegatie van KVVU verder slechts uit ondergetekende, zodat er op deze frisse winterochtend drie "winterharde" types vrolijk door de verstilde Biesbosch varen.

Startpunt is het Biesbosch Museum, waar we van een enigszins glibberig platform te water gaan. Via het Gat van den Kleinen Hill en het Noordergat van de Vissen is het nog hard werken om te komen bij het kleine strandje op de hoek van Amer en Hollands Diep, waar we een klein uur later stoppen voor koffie. Onderweg zien we eerst een aantal prachtig gelegen woonboten, die als vakantieverblijf dienen voor een bevoorrecht groepje (want, hoe kom je aan zo'n plekje?) Veel rustende eenden, waaronder kuifeendjes, de mannen met hun prachtige zwart-wit verenpakje, en zaagbekken, een enkele blauwe reiger. Het geluid van onze peddels en verder: stilte. Hans heeft veel last van de wind, omdat zijn boot geen

variabele scheg heeft en moet hard werken om mee te komen. De pauze komt dus op het goede moment. Chris tovert een groot stuk zelfgebakken notentaart tevoorschijn en ik trek de thermoskan met hete chocolademelk uit het ruim van mijn nieuwe *Cetus* van P&H. Ik merk dat ik onder de anorak toch al behoorlijk vochtig ben geworden door transpiratie en/of condens.

Het is onder zulke omstandigheden belangrijk om voldoende droge, warme kleding bij je te hebben en ik ben blij dat ik het natte spul kan vervangen door een dikke sweater en een windstopper. Omdat we in de luwte van een bosje kunnen zitten op een karry-matje, ben ik al snel heerlijk warm. Mijn metgezellen dragen neopreen pakken en hebben ook geen last van de kou, maar ik vind zo'n surfpak niet echt geschikt voor de winter, behalve als je op groot open water zit, want dan is het nodig voor je veiligheid als je in het water terecht mocht komen. En dan is natuurlijk een droogpak het allerbeste. Ik voel met het prettigst in thermo-ondergoed, met daaroverheen een schaatsbroek, een dunne fleecetrui met dikke trui of sweater onder de anorak. Ook het hoofd moet goed beschermd zijn in de winter; we hebben alledrie fleece of wollen mutsen op. Chris en Hans hebben bovendien moffen om de peddelsteel voor warme handen, maar ik houd het graag bij warme handschoenen of wanten.

De rest van de tocht varen we onder meer beschutte omstandigheden en met een steeds afnemende wind. Als we bedenken dat er harde wind en veel regen was voorspeld, prijzen we ons gelukkig. Het wordt een idyllisch tochtje, door kreken en sloten, met langs de oevers overal beversporen: afgeknaagde takken en half of geheel omgeknaagde bomen. Chris brengt een tragikomisch bericht in gedachten over een bever die hier een paar jaar geleden gedood is door een vallende boom die hij zelf had omgeknaagd. Dat is dan wat je noemt een bedrijfsongeval, nietwaar. Helaas zien we geen bever deze keer, zoals die ene die ooit met een tak vlak langs onze kajaks zwom om met een klap van zijn staart onder water te verdwijnen, nadat Chris een foto van hem had gemaakt. Daar vliegt een reiger op uit het riet, denk ik dan. Dat blijkt even later een vergissing, want het is tot mijn verbazing een

zee-arend. Die heb ik wel in Schotland gezien en ook in de Oostvaardersplassen, maar nog nooit hier. Dus ik ben in mijn nopjes met deze waarneming. Helaas zagen Chris en Hans hem niet, omdat zij een eind voor mij uit voeren. Het is een indrukwekkende verschijning, die ook wel eens "vliegende deur" wordt genoemd, vanwege de enorme spanwijdte van de vleugels.

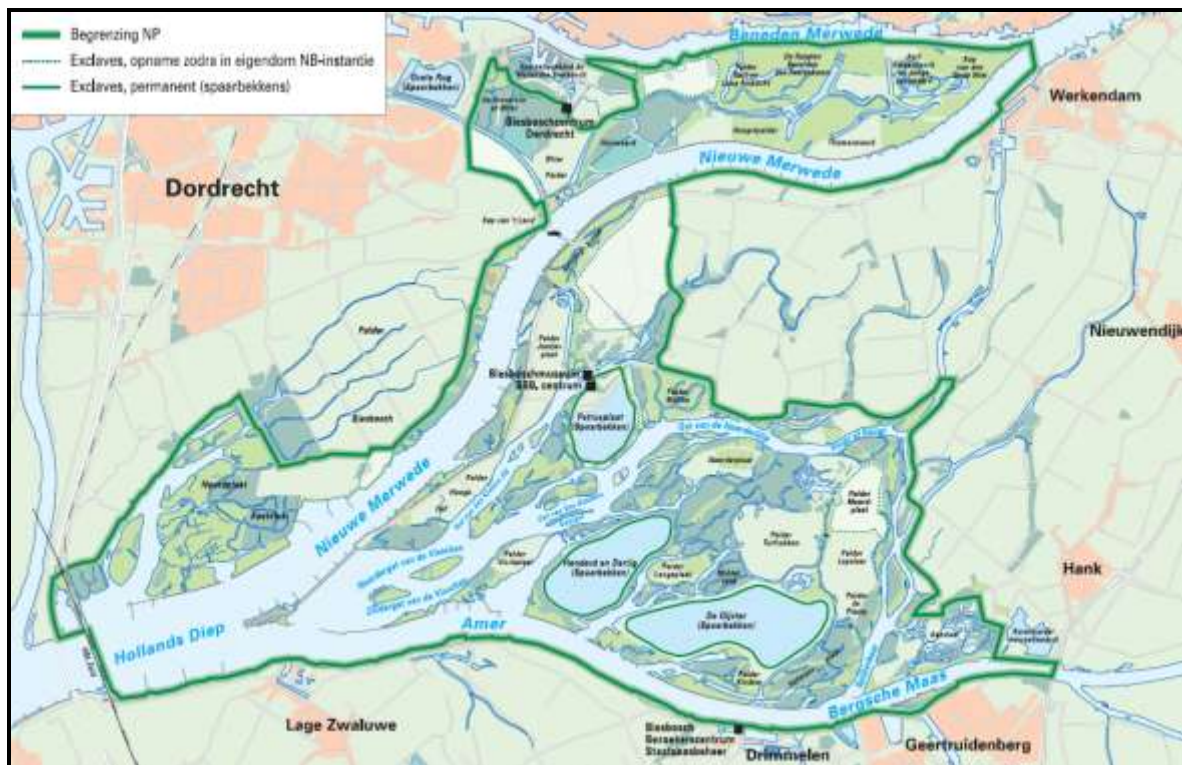
Dan is het zomaar weer half twee, tijd voor de lunch. Daar hebben we ons op verheugd, want de naam van deze toch is ingegeven door een heel belangrijk ingrediënt: de onvolprezen SNERT van slagerij Oomen uit Gameren. We zijn neergestreken op het recreatiestrandje aan de Amer, waar ik in het verleden ook wel eens heb gekampeerd. Chris brengt zijn antieke Primus in stelling en daarna duurt het niet lang of we zitten alledrie met een kop dampende erwtensoep voor ons. Chris serveert er de traditionele roggebrood met spek bij en we drinken er de rest van de chocomel bij. Het dessert bestaat uit heerlijk warme vruchtencompôte uit de keuken van Adventure Food. Ach, zo'n dag kan dus echt niet meer stuk.

Het fruithapje bestaat uit gevriesdroogde stukjes appel en abrikoos. Je kunt het met koud of warm water aanmaken; even laten staan en het is gereed voor gebruik. De verpakking is luchtdicht en vederlicht dus heel geschikt voor trektochten. Uit ervaring weet ik dat ook de andere producten die Hans in zijn keuken klaarmaakt niet te versmaden zijn. Ook onze soldaten in den vreemde maken gebruik van dit voedsel dat in heel veel varianten is te krijgen.

We genieten van het "oerlandschap" met de modderige oevers, de wirwar van wilgen en riet. Er zijn plekken waar je je kunt wanen in de amazone, compleet met zilverreigers. Behalve dan de kale takken en de temperatuur!

Varend door de Kerksloot vallen ons de enorme dijken op die de spaarbekkens omsluiten. Hier ligt een groot deel van onze drinkwatervoorraad, denk ik dan.

We hebben het langste deel van de tocht alweer achter de rug. Het tempo is wat afgezwakt; er worden nog wat foto's gemaakt. Inmiddels is er iets meer bewolking verschenen, maar het is nog steeds overwegend zonnig. Wat een dag!



Door het Gat van de Slenk en het Gat van Kampen geraken we in het Gat beneden Petrus (als ik de route tenminste goed heb onthouden!) en dan is het nog maar een heel klein stukje naar het museum. We talmen nog wat, want we weten dat het straks weer afgelopen is. Dan nog even sjouwen over een modderig dijkje naar het nieuwe en grotere parkeerterrein. Verkleden, dat valt altijd even tegen in dit jaargetijden, maar dat lijkt me geen reden om dan maar thuis te blijven. Afscheid nemen en dan het onvermijdelijke: met je boot op je dak weer het gekkenhuis in. De mallewegverkeer. Gelukkig gaat het eerst nog even langs polders en nieuwe natuurontwikkeling over smalle dijkweggetjes, om voorzichtig te wennen aan een ander tempo van reizen. Bedankt Chris voor de goede organisatie. Tot een volgende keer!

Henk. (Foto is van Chris)

*Graag tot ziens op de Algemene Leden Vergadering
op 25 maart 2009.*